

בכל מקום. ר' יוסי יהודה ור' יוסי ור' שמעון, ווותוב יהודה בן גרים גביהו.פתה ר' יהודה ואמר, כמה נאים מעשיהם של אומה זו, תקנו שווקים, תקנו גשוים, תקנו של מומס זו. יומייס: שוקים. קליל מוסך שווקי עליות ומולומייס:

עיןizia

רטא. גענה ר"ש ב"י ואמר, כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקים להושיב בהם זונות, מרחצאות לערדן בהם עצמן, נשירם לטול מלהם מכיסיט. מהאתו של רשב"י על כח הארץ הפעעל, אפילו בהיותו פרוש טפלווי ומתכסה בלבוש הטוב והאחד, היא חזקה כי' עד שהוא חודר לסוף הפעולה עצמה, לברר שככל מה שיוציא מן הרשות, לא זו בלבד שיש עמו צדדים של הפסד המתלוים עמו מצד היסוד המשחת שביעיר רציוון והטוב, שאו היה להוגה דעתו כעין משועל צר מאין לנוטה ימין ושמאל, כי' עצם הפעולות עצמן הנן רוחוקות מכל מטרת טובה, אפילו אותה הגלואה לפום ריחטא, כי' יסוד הרשות מהפכ' הכל לרוזען, רק לטובות עצמו ולהרע לכלל החברה האנושית, כי' יוסיפו עוד מועקה על הלחץ הקדום מתגרת יד העול ההכבד של ממשת הערצות שלהם. ע"כ אמר כיון שאין שום מבט של צדק, של חסד אליה, שולט בכל האומה הרשות הזאת, באופן שיקח לבבה אותו הדרך הטוב של אהבת הבריות באמת, שהרי אין להם בעולם כי' אהבת עצם לריד את כל העולם כולם תחת רגלם, כדי שיוכלו להגעה לתאותיהם השפלות בכל מלא נפשם הבהמית, אי' מה יכול הכלל לקות מהפעולות. ע"כ לא יקלעו הפעולות אפי' את נתיהם הרעה עשו להם מטרה להושיב בהם זונות, שההפסד מתרנן הקרובה, כי' תקנו שווקים, שהמטרה הקרובה של הרחבות המטהור היא הרבות הרכוש והעושר בחברה. והם עם הכללי הזה ירוש את החברת הרבה יותר ממה שיוכלו כל השוקים להעשה, כי' بعد אשה זונה עד כבר לחם², "ירעה זונות יאנד הונ"³. אי' לא ישיג הכלל משורש הרע שום טוב אפילו קלה, רק רע והפסד תחרוי ורוחני. וע"פ המטרה הזאת אין לשוקים ישר עם הגשים שיש בהם עניין חברות, כי' אם המרחצאות, אבל באפונן מוקלך, כי לא על הגקיון והטהרה נוסד המרחץ הרומי, היוצא מנטייה של נפש בהמית ונמוכה, כי' לשם רדייפת עידונים גסים ופוחותים, שלא הבריאות מגמתם כי' העידון, שמחזיר את המתעדנים לסופ' לתושים ומפונקים. רוחוקים מכל עבדה וריקום מכל גבורה אפי' חמרית, וק"ג' שהם מתרחקים מכל תכלית שהיא באמת נשאה כי' גם הורסים אותה. ונשרים שתקנו, לא יחויבו את הרוחקים כדי להיטיב אותה. מצב' הכלכלה הכלכלית של כללות המשפחה האנושית, כי' הם תקנות לטול מהם מכבים כדי להתחמלא מהם מפסולתם של העמים הרכבים שנתרו-אליהם, ולרשותם ע"י המכבים הרכבים. עד שהקיובן הנמשך מהגשרים, לא יהיה בו טוב כלל, כי'

היא בודאי מתחלפת לפוי חילופי זדיעות. ולפי אותה ההבדלה הגדולה שבין קודש לחול ושבין ישראל לעם, כן גודלה היא הבדלה המטרה של הכנסת ישראאל ביחס לתקון חברת מין האדם שהוא עורגת אליה, לאתה המטרה שהציג לפני עצמו כרומיים. מובן הדבר שלפי התחלפות המטרה מוכרכחים ג' כדברים מתאימים וסדרים להתחלף. אבל ככל זה נגশים ג' כדברים מתאימים בפועל שבין להמטרה הגסה הראויה להיות מצוירות אצל הרומים, בין להמטרה העלונה והקדוצה של הכנסת ישראל, הדברים הללו הם חיקונים נאים וטוביים.ומי שפוגש תמיד אז ההשויה המשעית, ולוקח את הטוב ומשתמש בו לטובה וננהנה ממנו, ומשבחו אפילו כשהוא ממקור שהוא לפני עצמו גס ומזרע מהמטרה הנכבדה הראויה להיות נחקרת על לבבה של מלכת כהנים וגוי קדוש, הוא יכול להיות ראש המדרברים מכל מקומות. עם כל הקורבה שלו לקודשה, עם כל הדבקות בתורה וקדושתן של ישראל, יהיה יכול לפנות לבבבו מקום גם לכל הטוב הנפש, אפילו מאמנה הרשותה היא חילוף הקנינים כדי הרושים בمعد החברת האנושית הוא חילוף הקנינים כדי שיווכל הכלל כולם להסתיע איש באחיו ע"י חילוק העבודה, וצירוף ורוחקים במקום כדי שייהיו יכולים לאחד חות רוחקים מקומות מפוזרים, כדי להשלים את התקין והחברותי בכל צדדיו, ועל כלם היא שמיירת הבריאות של כל פרט כדי שימצאו כחות עובדים פועלם. השוקים, מהה לייסוד התיילוף של הקנינים. הגשרים, ליסוד התקרכות הרוחקים. המרחצאות, לתיקון הבריאות, שהטהרה היא היסוד העיקרי שלהם. ואלה המעשים הנאים, לאיזה מטרה שייעשו, הם מתאימים עם המטרה היותר רוממה.

רט. ר' יוסי שתק. כשהולכת פוללה טוביה ממקור שאינו הוגן, או אפילו אם לא נוכל להכטיש את הטוב היוצא מהפעולות, מ"מ הננו תמיד שרוויים בפחד, שלא יתגבר הצד הרע של הנטייה הפנימית ויביא שואה ורעה הרבה יותר מהטוב היוצא ע"י הפעולה הטובה. ע"כ א"א למחות על הטוב והחותלת, אבל אי אפשר ג' לשם, بما שהוא נעשה ע"י אותו הכה שמצד עצמו הוא כולם רע ועובד להשחתת תבל ומלואה. ע"כ יסערו גלי הלב, ורגש ההכרה אל הטוב מעבר מזה עם הרגש של וחזון על כל הרשות שמתוחזקת בכ"ז דוקא ע"י הטוב המודרגש החיצוני מעבר מזה, [רגשות אלו] הגם נלחמים זה עם זה, עד שהלב

ר'א. 1. ב"ר סה, א. 2. משל ג, כ. 3. שם כט, ג.

ליוטל מהם מכם. הילך יהודת בן גרים וספר (דבריהם) [דבריהם] ונשמעו למלבות. אמרו יהודת שעילה יתעללה. יוסי ששתק יגלה לצפורי. שמעון שנינה יהרג. אזול הוא

סיפור לכטוס. תלמידים קנו למינו ולנו נספחו למלאות וכמתנו לאכמים נמלמות וכמתנו ען לו למלאות: יתעללה. נספחו למלאים:

עין איה

מעשי המאומה המושלת, אותו האדם הנעלה הרואין להיות העמוד המשי לדיני תורה, לקבע הכלכה ממותו נגד חביריו⁴. ובחיותו מתגלה בתוכנה כואת של מציאות האז הטוט שבל פועלה לפי הוהה שלא, הנה יוסיף הוא למעט את אותו חלק הניגוד הבלתי מוכרה הנמצא בין ישראל לזרומי, שהניגוד המכבר מצד הבדלה והאמתית מרחיביו יותר מהכרה שלו, ולפעמים הוא מעיך לשתי האומות יחד יותר מהראוי. כך היא מחשבת המלכות ע"פ עצה ד', שגור לשומר את עמו גם בהיותם בארץ אובייהם, ע"י חמי דורות⁵. ע"כ יהודת שעילה, יתעללה, יוסיף במלךתו למצא את היהוסים השווים שבין הרבי הניגודים כדי שיוכלו עכ"פ העמים לדור בכיפה אחת, במיוחד היוזק זה לזה כפי האופן והיוצר אפשרי, לפי המצב המוכרת.

השתיקת ר' ר' נולדה מניגוד הנמצא לעניין, בין עצם המעשים שיש למצאה בהם צדדים טובים כדי ר' יהודת. אבל בראותו את רשות האומה, מידי יולד בקרבו אותו הניגוד המעורר את מעשיה המכורעים, מידי יולד בקרבו אותו הניגוד המעורר את הלב למחות על הרחבה גבול הרשות, ולהשוו את הדבר הטוב היותר גלי, במחתרת של רשותה שתחזא מהתפשטות כח הממלכה החטאה⁶, אין כאן עצה כי' להגלותו לצפורי, מקום שם לא יראה עוד את חי הפריזות ההוללות והאכוויות של הרומים, ודין את ערכם של המנהיגים והתקיונים ע"פ עצמות מהותם, לא כי' ביחסם אל מחוליהם הנשחתים, אולי ימצא בנפשו או עצה איך להחב את הנטיות הכלליות שברוח האומה ביחס לתיקון המדינה על בני עמו. אמן כר"ש, מצאו את ראש פסגת ההבדל העצום שאי אפשר להתאמו, כי נושא הקודשה שהיתה קשורה במצב הקדושה היהודית מצד אור הארץ שבין ישראל לעם, כפי הרים מומת היותר עליונה, כפי אותה דמודה שישראל עומדין להעתלות עלייה בזמן היותר שלם, שאו הרשות כען תכללה, הוא היה נעה מכל החשבונות של הוה והמציאות המרה שכמיין, כי' היה עומד בסלע איתן לחזק ולאמן את רוח ד' אשר על ישראל ע"פ התכליות היותר עליונה. ומצד הגנודה ההייא, יוצאת המאסיה באוטו הכיעור והזהמה שעשו הרשע שרוי בה עם כל פשיטת טפיו⁷, יזאת עשו שננתאי⁸. ע"כ מצאו בו את אויבם בנפש היותר נערץ שאין להם דרך להנצל ממנו כי' ע"י הריגה, שמעון שנינה יהרג. כי בהעתלות הטוב האמתי מכל המקרים שבתיים מתגלה שנתה הרע אליו בעצם תקפה.

ר' ר' 1. עין שבת יא, א. 2. עפ"י תהילים עט, ה. 3. ע"ז, ית.

ר' ר' 1. יבמות מו, ב. 2. סנהדרין צד, א.

8. ב"ר מה, א. 8. מלכי א, ג.

טוכה של ערמה להם, ורעה לעולם, ופתח מוחש לפיתוח המסחר באופן הغان ע"י אותו הערבוב של המכסים שביבלן חיל גדול, יותר וייתר הרבה מהתועלת הנמשכת מהגושרים. א"כ אין מקום לשתקה, כי אין כאן רציצת מחשבות, כי' מהאה כללית על הרשות יכולה לכל צדקה וגוניה, ולא יועילו כלל לעומת מהותה אותן המסוות הקלושים שהתרבות הנזוצה מתגלה בהם לעין הרואה, וגילה ד' את פני הולוט על כל העמים.⁹

ר' ר' הילך יהודת בן נרים, וסיפור דבריהם ונשמעו למלאות. שגגה יוצאה לעולם, מפני שהיסוד הטוב, שעליו בניהו אותה הווירות המתיחסה להענין ההוא, איןנו קנייןיפה בנפש קניין טبعי, ע"פ שהוא حق להשמר ממנו מצד הסכמתו והפכו לקבל עליו את עול המצווה או המדה היא, מ"מ השגגה רוכצת לפתחו. אבל כל מי שכבר קנה לו קניין טבעי את היסוד שעליו המצווה בינויו מצד הרשות האנושי לכל הפחות, לו יש כבר שמריה פנימית בעומק נפשו ולא יבא לידי מכשול. הגרים הם דומים לישראל כספתח¹⁰, מתחברים הם בגוף האומה ומתקרבים הם ג'כ' בחיבת יתירה, אבל הטבעיות היהודית של אהבת האומה העמוקה והטהורה, עוברים דורות עד שחזרת לבם, גיורא עד עשרה ذרי לא תבזבז ארמאה באפיה¹¹, בלבד היוצאים מן הכלל מצד עילויים הנערץ. ע"כ יהודת וזהו בן נרים, לא יכול נפשו להתנסא עד כדי אותה המדה הטבעית, עד שתחכמו בהברה פנימית, מכח האבחן של ישראל, להשמר עמוק מאד דבר רע ומזיק שיוכל לצאת מצד הניגוד שיתגלה לכללות הרומים, מדבריו העליונים של רשב"י הנובעים מעומק הקדושה היהודית שבמצב הקנודה המבדלת שבין ישראל לעם, ע"כ לא ידע להזהר, וסיפור הדברים ונשמעו למלאות.

ר' ר' אמרו יהודת שעילה יתעללה, יוסי ששתק יגלה לציורי, שמעון שנינה יהרג. ר' יהודת מצא את אותו האז הטוט הנמצא בנקודה התוכית של הרע הגדול המלא את כל החלל¹² של מלכות הרשות, ובתוור איש שהעמידתו ההשוגה האלית על היסוד המשי, להקים עדות ביעקב¹³ בדרכי חי האומה במשפט תורה אמרת בפועל, זה הוא דרכו הנכון להתאפשר עם החיים שבפועל ובמצוות ולקחת מהם את החלק היותר נכהר וטוב. וכיון שבחשעת הגלות, מן השמים המליכוה לאומה זו ונתנו את ישראל בידה, היהת ג'כ' עצה ד' שימצא סיוע

4. עפ"י ישעה כה, ז. ר' ר' 1. יבמות מו, ב. 2. סנהדרין צד, א.

5. מגילה יא, א. 6. עפ"י עמוס ט, ח.